

In tenten reizend op weg naar de stad.

Liturgie : Wet — Psalm 119 : 18. Schriftlezing: Openbaring 21 : 9-27. Gebed. Psalm 84 : 3, 4 en 6.
Prediking over Hebreëen 11: 9 en 10. Psalm 119 : 10. Gebed. Psalm 87: 1,4 en 5.

Tekst : Hebreëen 11: 9 en 10.

Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte als in een vreemd land; en heeft in tenten gewoond, met Izaäk en Jakob die mede-erfgenamen waren van dezelfde belofte; want hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is.

Wij willen vanmorgen overdenken gemeente, dat Abraham reist door het geloof en dat Abraham verwacht door het geloof.

Er wordt in de vakantie heel wat gereisd. Er worden dan heel wat koffers ingepakt en later weer uitgepakt. Allerlei reizen worden gemaakt, dichtbij of ver van huis. We mogen het een wonder achten wanneer we dan weer heelhuids thuiskomen als velen in deze periode om het leven komen, alleen al op de weg. Dan zijn we niet beter, dan is het nog een groot wonder wanneer God Zijn sparende hand over ons uitstrekt. Reiziger zijn, ja, dat zit ons wel een beetje in het bloed. Maar we zijn meestal ook verschrikkelijk blij wanneer we weer thuis zijn. Dat is ook de bedoeling van de vakantie, niet dat u niets doet, maar dat u iets anders doet. Bovenal dat u God dient. Want dat is altijd nodig, want we komen allen voor de rechterstoel van Christus terecht. Waar zouden wij geweest zijn wanneer God ons opgeroepen had? Reiziger zijn, dat zit ons in het bloed. Maar voor een bepaalde tijd, want we houden veel van ons eigen plekje waar we helemaal thuis zijn.

Abraham was ook een reiziger, dat zegt de tekst die áán onze teksten voorafgaat. God riep hem uit Ur der Chaldeeën, uit zijn vaderland. Dat is heel wat om je vaderland, niet voor een vakantiereis, maar definitief te verlaten. Geroepen uit zijn familie, dat is uit zijn stamverband. Dat is voor een oosterling heel wat, wanneer hij uit die hechte gemeenschap van het stamverband wordt losgescheurd. Het laatste is de ergste slag: uit zijn ouderlijk huis. Uit het huis van zijn vader en moeder. Wie riep hem weg? God Zelf. Krachtig. Overtuigend. We lezen zelfs in het boek van de Handelingen dat Abraham God daarin heeft ontmoet. Hij heeft God daarin gezien. Anders had hij het ook niet gedaan.

Hij is op reis gegaan naar een land dat God hem wijzen zou. Dus hij wist niet waar dat lag, in ieder geval, het was hem niet nauwkeurig bekend, waar God hem hebben wilde. Zo is hij gegaan, in de gehoorzaamheid, want die blinkt altijd boven alles uit, om die gehoorzaamheid van het geloof en om die vrucht van het geloof gaat het. Het is de bedoeling van de schrijver van de Hebreëenbrief om de achteraan sukkelende Hebreëen weer naderbij te brengen en in de Hebreëen, de gemeente van God van alle tijden en eeuwen te vermanen en op te wekken, dat het geloof niet bestaat in woorden, maar in kracht, in gehoorzaamheid, in volgen. Abraham moest dus uit zijn vaderland. Dat vraagt de Heere niet van ieder mens, hoewel daar weleens ernstig over gedacht kan worden, maar daar zal ik vanmorgen niet op ingaan. Is het naar het Woord van God dat alle Nederlanders op dit ene kluitje moeten blijven zitten? Er moeten toch jonge mensen zijn, die er weleens over na mogen denken, of God hen niet een plaats wijst om de verre naasten te gaan helpen. Dat hoeft niet alleen in de dienst van het Evangelie, jawel, dát vooral, maar ook op andere terreinen waar het woord van God hun de weg wijst.

Maar hoewel we dus niet zonder meer uit ons vaderland worden weggeroepen en ons ouderlijk huis moeten verlaten, dat we hier mogen zijn en blijven, wij worden wel geroepen deze wereld te verlaten, onze oude natuur te doden en in een nieuw godzalig leven te wandelen. Zonder uitzondering. Dat is wat! Deze wereld verlaten en er toch middenin te staan, onze oude natuur te doden. Dat betekent, dat er door dat 'ik' van u en mij een kruis komt en dat het gekruisigd wordt en dat wij in een nieuw, godvruchtig leven wandelen.

Abraham, gemeente, reist per karavaan. Het is een vreedzame invasie geweest in het land Kanaän. Geen bommen, geen fluitende kogels, maar een karavaan. God komt op de nederigste wijze het land Kanaän binnen. Op een kameel, kan het vreedzamer? Hij legt Zijn Evangelie om zo te zeggen op een kameel. En dat beest draagt Abraham en in Abraham wordt het Evangelie Kanaän binnengebracht. Wel, wat een reis, honderden, duizenden kilometers. Maar Abraham blijft blijkbaar tentbewoner. Ik kan me voorstellen dat Abraham, na zo'n ontzaglijke reis, er genoeg van had. Nu een vast huis, een dak boven m'n hoofd, zodat ik dat niet elke dag hoef af te breken en weer op te bouwen. Maar dat was er niet bij.

Naar het land dat God hem wijzen zou, dat land zou God hem geven en dat was hem als een belofte toegezegd. Héél Kanaän. Van hoog in het noorden tot diep in het zuiden, tot aan de grensrivier met Egypte. Van de Middellandse Zee tot ver over de Jordaan. Heel dat land was Abraham en zijn nageslacht toegezegd. Maar hij bezat er geen vierkante meter van, want toen Sara gestorven was, Sara is ook oud geworden, dat weet u, toen moest hij voor een hoge prijs een akker kopen om z'n vrouw te begraven. Hij was immers erfgenaam van heel dat land in de belofte. Maar in de praktijk bezat hij geen vierkante meter. Hoe heeft Abraham dat volgehouden? Wel, dat is alleen door het geloof. Het gehele leven van Abraham is één geloofsworsteling geweest. Want het geloven in de wandel, dat is het geloven op de lange duur. Dat is maar niet even hollen en dan stilstaan. Even ervan vervuld zijn en het dan weer vergeten. Neen, het geloof, welke hoogte- en dieptepunten dat ook had in het leven van Abraham, en die zijn aanwijsbaar, is bij hem die stille kracht, het voort gedreven worden, die "smering" door de Heilige Geest. Wat hem betreft, die ogen, die al maar gericht zijn op de toekomst; die sandalen, die altijd maar in beweging zijn. Hij was in een land, dat het zijne in de praktijk niet was. Een land, dat bevolkt was met mensen en volkeren, die Abraham niet weg kon krijgen. Die stelden zich aan als de wettige bezitters en Abraham moest ook in feite hun bezit erkennen. Hij moest een graf van hen kopen, zoals we zagen. Gemeente, wat wonderlijk, enerzijds door God een erfgenaam, anderzijds een vreemdeling. Hoe hield hij het vol? Wel, omdat God voortdurend tot hem afdaalde. Hoe houdt een christen de reis door deze wereld vol? Doordat God Zelf gedurig zijn Leidsman is, afdaalt, terugroept van dwaalwegen. En bovenal zijn hart en ziel vervult met Zichzelf.

Waardoor hield Abraham het verder vol? Doordat hij er behoefte aan had het hele land Kanaän te bezetten met altaren. Hij bouwde hier een altaar en dáár een altaar. Hij offerde God lof-, brand- en slachtoffers, als uitdrukking van z'n algehele levensovergave en ontving daaruit nieuwe moed en kracht.

Zo bleef Abraham vreemdeling in zijn eigen land. Niet een vreemdeling voor God, want Die had Zich aan hem geopenbaard. Maar wel een vreemdeling voor dat land en z'n inwoners. Hij verstond hun taal niet. Misschien toch ook wel, maar hij verstond vooral hun godsdienstige taal niet. Die wilde hij ook niet verstaan. Hij kende ze niet van binnen en hij kende ze toch ook weer wel. Hij moest ze niet, want hij walgde van hun afgodendienst, van hun levenspraktijk, van hun levenspatroon. Wat is daar veel uit te leren. Want zoals gezegd, wij worden evenzeer geroepen als Abraham om onze oude natuur te doden, deze wereld te verlaten, ondanks alle theorieën en theologische standpunten, die vandaag het tegendeel beweren. Om deze wereld te verlaten, om altijd op de scherpe kant van een scheermes te staan, om uit deze wereld te worden uitgetrokken. Wat is dat een geweldige zaak. Wie heeft dat volbracht? Er is er maar Eén geweest. Dat is de Heere Jezus geweest. Want de invasies van God waren en zijn vreedzaam. In Bethlehem het vreedzaamst van alle. Want wat is er vreedzamer dan een pas geboren kind? En in de vleeswording van dat Woord, in de geboorte van dat Kind heeft God het Evangelie verpakt, in ons vlees en bloed. En ter beschaming van alle wijsheid van Schriftgeleerden en farizeeën, ter beschaming van alle machten en krachten heeft God dat Evangelie verpakt in de gestalte van een Kind. Zo is Gods grootste invasie op deze aarde geweest. Deze Knecht is gehoorzaam geweest. God had deze wereld zo lief, dat Hij Hem gaf. En tegelijkertijd ontmoette de Heere Jezus de duivel als de overste van deze wereld. De aarde was een wingewest geworden van de satan. Christus heeft hem terugveroverd voor God, tegelijkertijd wemelt het op deze aarde van vijanden van God en Christus. Wat een spanning! Hij is boven allen verheven aan de rechterhand van de Vader. Hij regeert over alle dingen, Hij beheerst alle ding, leidt alle ding. Maar wat zien we ervan? Net zo weinig als Abraham.

Abraham had de belofte ontvangen! De Heilige Geest had die in zijn hart geschreven en dat is met Gods kinderen vandaag nog niet precies zo. Vandaar dat vreemdelingschap. God heeft toch hemel en aarde, dood en leven aan Christus vermaakt en aan Zijn Kerk. Dat ze door het geloof alléén, uitgaan uit deze wereld, in deze wereld staan en gaan en bezig zijn en de Naam van God uitroepen. En tegelijkertijd zien dat de overste van deze wereld de volkeren, vorsten en overheden ophitst tegen God en Zijn Gezalfde. Toch is er wel wat van te zien, misschien in uw eigen leven, wanneer u zegt: 'Het is allemaal nieuw geworden bij mij, want God heeft mij vernieuwd. God heeft mij een verlicht verstand gegeven. God heeft die Amoriet en die Amelakiet en noem ze maar op, die in mijn hart op de troon zaten en zitten, van de troon gestoten'.

Dat is even een val, want we zijn doodsbenauwd, dat God dat eigen ik van ons aantast. Maar dat is even een bevrijding! Een bevrijding van dat hoge, goddeloze ik. Want mensen hebben vaak last van hun zonden, maar ze weten niet dat hier de geconcentreerde zonde zit. Daar moeten we aan ontdekt worden. En dat wij sterven en leven met Christus. Dat Hij op de puinhopen van ons leven gaat wonen en werken. Dat is een bevrijding! Ja gemeente, daar is wel eens wat van te zien, daar moet u ogen voor hebben. Ook in de gezinnen, soms in de geslachten, soms in de gemeenten, soms in het aangezicht van volkeren. Maar in de regel geldt dat wij er zo weinig van zien, althans zicht- en tastbaar naar aardse maatstaf. Ook vandaag geldt: Alleen door het geloof.

Hoe houdt een christen dat vol? Nogmaals, doordat God afdaalt, ook heden. De Heere zegt: 'Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde'. U bent naar de kerk gekomen met het besef dat er machten zijn waaraan u vastgeklonken zit en waar u nooit meer van los kunt komen. Nu kan er vandaag wat gebeuren, wat is dat groot, als de Heere dat zegt, wanneer Hij dat geloof scheidt, en dat geloof zich uitstrekt naar Hem. Dan gaan onze oren open en onze ogen open. Dan zijn er plaatsen van aanbidding, van gemeenschap, van overgave, van nieuw leven. Want het kan gaan zoals het gaat, de goddelozen zullen van de aarde verdelgd worden, houdt dat vast, maar de rechtvaardigen zullen de aarde beërven. Maar hoe leven wij? Ook in de christelijke gemeente? In het verborgen en in het openbaar? Leven wij als eigenaars of als vreemdelingen? Hoe vaak wordt ook onder ons het ideaal gehuldigd: gelukkig getrouwd, flinke kinderen, een goede baan; de kinderen hebben het nog weer een beetje beter dan wij zelf. Liefst elk jaar een flinke loonsverhoging. Laat het dan wat inflatie zijn, vooruit maar. Goede gezondheid en een aardige vriendenkring, waardering in je werk en ga zo maar door. Gemeente, we zijn zo werelds. Als u daarvoor alleen leeft, dan bent u arm, hoe groot de weldaden en zegeningen ook zijn. Wat een aanpassing aan het schema van deze wereld, hoewel we elke gave uit Gods hand dankbaar mogen ontvangen.

Waar is het vreemdelingschap? Waar is de verwachting? Mag de Heere Jezus wat u betreft wegblijven? Stel u voor, dat Hij vandaag kwam. Altijd maar zo blijven? Zo'n beetje tot de gevestigde stand gaan behoren? 'Als dat gezeur in Vietnam en nog een paar plaatsen maar ophield!' Gemeente, als we zo denken en doen, dan hebben we Gods zaak verraden. Onder de naam van Christus zijn we dan verraders van Zijn zaak, uitleveraars van Zijn boodschap. Dan zitten we op een tak die al voor drie vierde is doorgezaagd, waarmee we weg zullen storten in de eeuwige nacht. Dan zijn we nooit pelgrim geweest. Want als je één keer pelgrim bent gemaakt dan kun je wel een eind afdwalen, maar dat snakkend verlangen naar God en naar Zijn gemeenschap, dat raak je niet meer kwijt. Totdat het weer doorbreekt en Hij er weer is.

Abraham was een pelgrim. Hij kon maar nooit op een vaste plaats blijven zitten. Het was altijd opzetten, afbreken en de pinnen maar niet te vast zetten. Met het volk Israël ging het al precies eender, ook met Izaak en Jacob, maar zeker ook met Israël op reis door de woestijn. Wat hebben ze 40 jaar door de huilende wildernis gesjouwd, ze zagen uit naar Kanaän. Maar dan moesten ze ook weer pelgrim worden.

Gemeente, waar is uw pelgrimsstaf? Of staat die in het museum van oudheden? U zegt, ja, mijn vader, ja mijn grootvader, dat was een pelgrim, die man was hier niet thuis. Hij hield toch zo zielsveel van m'n moeder, m'n grootmoeder, van de kinderen, van ons als kleinkinderen. Maar waar is die pelgrimsstaf? Dat opgeheven zijn, en dat pelgrimskleed? U hoeft niet uit de wereld te gaan, dat kunt u niet eens. Maar in de wereld zijn is toch niet van de wereld zijn. Dat is een diep woord, gemeente, om dan te mogen zeggen: ik voel me er niet thuis. Of brengt u uw tijd door met murmureren en klagen dat het met uw gezondheid niet zo goed gaat, met uw zaak niet zo goed gaat, met uw kinderen niet en ga zo maar door? Calvijn zegt: als wij over de aarde trekken, mogen wij de aardse goederen in zoverre gebruiken, dat ze onze loop niet hinderen. Hebt u het gehoord? In zoverre gebruiken, dat ze onze loop naar het Koninkrijk van God niet hinderen. Kijk, dat is de reserve, dat is de distantie.

We kunnen prachtige onderscheidingen maken en zeggen: de schepping was goed, zeer goed. Dat is Bijbels. Maar in de schepping is de zonde gekomen en dan zetten we de schepping hier en de zonde daar, zonder dat we in de gaten hebben dat Gods goede schepping helemaal doortrokken is met zonde. We kunnen hier de cultuur plaatsen, dat is dus de bebouwing, de bearbeiding, alles wat eruit voortgekomen is en daar de zonde, alsof de cultuur niet helemaal doortrokken is met de zonde zelf. Er zijn wat kerken die zichzelf voor de mal gehouden hebben met hun cultuuroopdracht en die uit elkaar gevallen zijn als los zand, omdat ze het vreemdelingschap hebben opgegeven en de smalle weg hebben ingeruild voor hele brede terreinen, waar de gemeenteleden bij duizenden verdrinken. Is dat onder ons ook niet aan de gang? Waar is het vreemdelingschap? Hoe velen vinden het niet al mooi genoeg als ze 's morgens in de kerk geweest zijn, ook onder ons? Laat het in de gezinnen maar eens aan de orde gesteld worden! Waar is dat hijgend verlangen naar God en Zijn Woord, naar Zijn dienst en naar Zijn Koninkrijk?

Gemeente, hoe gaan wij met de goederen om? U voelt, dan staan we in de spanning. Enerzijds een taak: u zult Mijn getuige zijn. Anderzijds: heb deze wereld niet lief. 't Is Gods wereld, Hij heeft haar overwonnen. Jawel, maar tegelijkertijd is de satan overste van deze wereld in haar huidige vorm. Ja, die komt daar aan. Dat gaat dwars door je heen. Kijk gemeente, de komst van Christus gaat door het vuur heen en niet langs onze geëffende paadjes. Ook niet langs onze plannenmakerij, waarbij we zeggen: het zal door onze inspanning komen. Integendeel! Bezitters van deze wereld, jawel, in de belofte. Maar hoe maakt God ons een bezitter? Door ons aan onze verlorenheid te ontdekken. Hoe maakt God ons bezitters van de belofte? Door ons door veel nood en vuur en water heen te jagen. Opdat u de beestachtige liefde tot deze wereld zou verliezen, zegt Calvijn. En daar zitten we allemaal vol van, zegt hij er eerlijkheidshalve bij. Door veel nood, tranen, schuld en ellende heen. Dan gaat God die belofte ontvouwen. Dat deed God bij Abraham ook niet in één keer. Hij kreeg iedere keer lessen. Dat is zo fijn. Als u op de school van God bent en u krijgt lessen, zodat al de zeeën niet kunnen uitwissen de woorden van God, die Hij u in uw hart schreef. Gemeente, hoe bezitten wij deze wereld? In de belofte? Hij zal het uiteindelijk tot ons bezit maken, zodat iedereen het ziet. Kijk, dat geeft ook verwachting. Want die verwachting wordt geboren door de doodsnood heen. Wanneer floreert de kerk op haar best? Wanneer de aardse luiken dichtvallen. Maar dat is vandaag ook zo. Het is allemaal maar schijn. Het valt weg, het gaat voorbij.

Abraham verwachtte. Wat verwachtte hij? Dat het nog eens beter zou worden? Neen, hij verwachtte een stad, waarvan de Bouwheer en Kunstenaar God was. Die stad, daar hebben we over gelezen in Openbaring 21. Een stad is een magneet. 't Is aan de ene kant vaak een poel van ellende en aan de andere kant werkt de stad op het platteland als een magneet. Daar zit het comfort, het gemak, het vermaak en nog meer. De stad staat in de Bijbel niet zo hoog aangeschreven. Niet dat God iets heeft tegen stadsbewoners, want die kunnen een plattelander voorgaan in het Koninkrijk Gods. Maar de stad is in de Bijbel meestal de opeenhoping van mensen tegen God in. Daarmee is niet gezegd, dat er geen steden mogen zijn, maar het is wel gezegd, dat in de stad het rottingsproces zich sneller voortzet. Gemeente, het verschil is tegenwoordig niet zo groot meer, want het platteland wordt stad. We weten er hier in Zoetermeer ook alles van. Afgezien van het snel uitbreidende Zoetermeer kunnen we zien dat heel het platteland, via de moderne communicatiemiddelen in de greep komt van de stad. De Randstad zeggen we dan. 'Blijven er nog groene plekjes over?' zo stond het van de week in de krant.

Jawel, één grote aanzwellende, uitgroeiende stad. Weet u welke naam die stad tenslotte krijgt? Babel!! Babel: dat is de verwarring. Die Babelstad staat aan het begin en die staat aan het eind van de geschiedenis. Maar midden op deze aarde, als navel van de aarde, ligt Jeruzalem. Dat staat in de Bijbel: Jeruzalem, zij is de navel van deze aarde. Maar Jeruzalem is maar een hele zwakke afbeelding van het Jeruzalem dat boven is, dat ons aller moeder is, zegt Paulus. Verwachtte Abraham de stad Jeruzalem in Palestina? Nee! Maar hij verwachtte wel het Jeruzalem dat van boven komt. De stad, dat is Gods welbehagen in Christus door de Geest. Dat is Gods verkiezing, Gods verzoening, Gods werk. Dat is Gods kerk. Dat is het welbehagen van God in mensen. Dat is de gemeente van God, die als een bruid versierd voor God zal komen te staan. God heeft die stad gebouwd en God heeft een hele grote muur om die stad gezet. Niet iedereen kan er maar binnenkomen. God heeft er poorten ingemaakt aan alle kanten. God heeft deurwachters besteld en op de fundamenteën staan geschreven de namen van de twaalf stammen van Israël en later van de twaalf apostelen. Die stad heeft een vast fundament. Dat is Christus en de apostelen. Dat is Oud en Nieuw Testament: de twee lippen van God. Dat vaste fundament van God ligt er en God zorgt ook dat er inwoners zijn.

Daartoe werft Hij ook heden onder jonge mensen, die er wel wat in zien. Hij werft! Gemeente, is dat niet een wonder, als mensen eenmaal die stad van God binnengaan, verlost uit al het slik en vuil van deze wereld? Die stad verwachtte Abraham, hij zag er naar uit. U zegt: hoe bestaat het! Die stad was gemaakt, ontworpen door een Kunstenaar. Je zou zeggen: God was de Architect, maar Hij was ook de Uitvoerder. Hij heeft haar ontworpen. U kunt dat lezen in prachtige taal, waarin een diepe symboliek spreekt. God is haar Ontwerper en God is haar Uitvoerder en God zorgt er voor, dat ze vol komt. Gemeente, wat een troost is dat, dat God Zelf zorgt dat er mensen komen, ook op deze dag. Mensen die horen hoe God zomaar die staafjes uit hun oren haalt. Maar ook wat een verantwoording, dat u die staafjes er stijf inhoudt. U denkt: waar heeft die man het over, Joost mag het weten. Dat is erg, als u zo aan de aarde gebonden bent. Zo'n beestachtige liefde tot deze wereld hebt. Gemeente, God wil in deze stad mensen hebben. Het hemels Jeruzalem is het eindpunt van al Gods wegen. Wat het aardse Jeruzalem nog zal zijn dat weet ik niet, gemeente. We mogen voor Israël van dag tot dag bidden. Maar dat God daar wat aan het doen is, is duidelijk. Het is een wonder in onze ogen. Maar het gaat tenslotte niet om het aardse Jeruzalem. Het gaat om het hemels Jeruzalem. Die stad is niet alleen het knooppunt, maar ook het eindpunt van al Gods wegen. Dat is wat, dat het allemaal uitloopt op déze stad! Christus zegt: Ik ga daarheen en Ik maak woning én Ik kom terug en Ik zal u tot Mij nemen.

Gemeente, wat heeft Abraham die stad verwacht! U ziet hem, hij is eigenaar van Kanaän, hij heeft het in de belofte en heeft ook geen vierkante meter, zelfs niet om zijn vrouw te begraven. Hij is een gast en vreemdeling. Hij woont in tenten en hij verwacht de stad, waarvan de Kunstenaar en Bouwheer God is.

Gemeente, dat is de verwachting. Geloof zonder verwachting bestaat niet, dat wordt de Hebreëen voor ogen gesteld en ons ook opdat we het goed voor ogen zullen hebben dat alle steden vallen zullen. Babel valt, is gevallen, valt en zal vallen. Het grote Babylon, de hoer genoemd. De ontuchtige, die zich tegen God instelt en een andere dienst van God ontwerpt. Dat valt! De volkeren arbeiden voor het vuur. Dat is even tragisch. Dat alle kunde en kennis, en dat is heel wat, van de mensen samen, als kostelijke gaven van God, net voldoende zijn om iets te scheppen, dat helemaal verpulverd zal worden, behalve de heerlijkheid der volkeren. Wat er onder verstaan mag worden weet God. Maar wat God er Zelf als heerlijkheid ingelegd heeft dat komt in de stad. Maar verder wordt alles verpulverd. Die stad valt. Kijk gemeente dat staat vast. Maar zo onbeweeglijk deze Godsstad is, zo beweeglijk is het geloof, omsluiert door ongeloof. O, wat heeft het geloof het vaak moeilijk. Wat wordt het duizendmaal bestreden, ten aanzien van deze stad, ten aanzien van de ingang in deze stad, de waarachtigheid van deze stad. Maar gemeente, dat geeft die gezonde geloofsstrijd waar de belofte onwankelbaar is. De belovende God Zelf staat er borg voor. Hij werkt haar uit, Hij schrijft haar in het hart, maar het blijft een belofte. De belofte van de stad.

Wat is het groot wanneer we naar die stad gaan. Misschien bent u vandaag wel jarig of misschien hebt u wat anders beleefd in deze afgelopen tijd. Dat is kostelijk en daar wordt u mee gefeliciteerd. Maar het aller kostelijkste is: ik ben op weg naar deze Godsstad, naar die stad, die fundamenten heeft; niet in het moeras van de menselijkheid, maar in dat eeuwig welbehagen Gods.

Gemeente, dat we dan de wereld gebruiken en nuchter gebruiken. Niet over geestelijk aan de kant gaan staan, neen, nuchter gebruiken en met inspanning, tegelijkertijd niet misbruiken. Hebt u soms zo'n heimwee? Het is waar wat iemand zei: Zalig zijn zij die heimwee hebben, want die zullen thuiskomen. Maar rampzalig is de mens die de wereld afkluipt tot op het bot en zijn bezittingen uitput tot het diepste toe. Die zijn huwelijk uitbuit en uitput tot het uiterste en niet denkt aan de vermaning van de matigheid en de soberheid. Paulus zegt, zij die bezitten zullen leven als niet bezittende en die getrouwd zijn, zullen leven als waren zij niet getrouwd.

Gemeente, bedenkt: de Rechter staat voor de deur. Hij komt, veel zekerder dan wij elkaar vanmorgen zien. Of was u vroeger sterk onder de indruk en zijn die indrukken nu weg? Dat is erg. Maar de Heere staat voor u en de Heere zegt precies zoals u bent in uw walgelijkheid, in uw verderf, in uw hardheid, in uw onbekeerd zijn: Wendt u tot Mij! Er staat zelfs een belofte voor mensen die een stenen hart hebben. De Heere zegt: Ik zal het stenen hart uit u wegnemen en u een vlezen hart schenken. Gemeente, wat is dat groot. Wat is de vermaning dan ook ernstig om te horen naar de stem van de levende God, Die zegt: de wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid, maar die de wil van God doet, die blijft tot in der eeuwigheid. Wat is de wil van God? Dit is de wil van God, dat een iegelijk die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Amen.